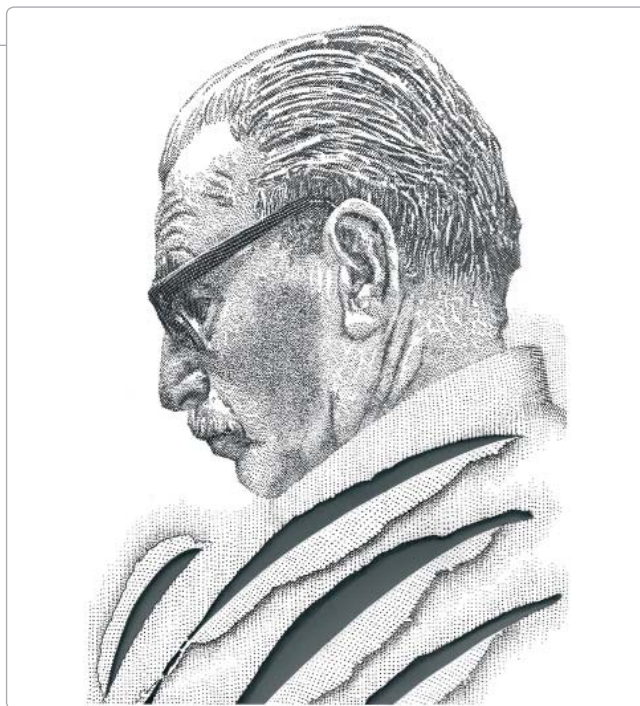

RAFA ROCA

Bausset, referent i emblema

Josep Lluís Bausset en un dibuix de Manuel Boix.

Als 101 anys d'edat, el passat 3 de juny moria a l'Alcúdia, on havia esdevingut tota una institució, Josep Lluís Bausset i Ciscar (Paiporta, 1910 - l'Alcúdia, 2012), l'últim representant del valencianisme de preguerra i un dels actuals pares de la pàtria. Gràcies a la seua activa i dilatada vida, Bausset havia aconseguit convertir-se en un referent identitari per a milers de valencians i valencianes: un exemple d'amor i de fidelitat al país, a la seua llengua i cultura; i també un exemple d'honestat i de llibertat, tal com afirmà el dia de l'enterrament el seu fill Josep Miquel, que en poc menys de tres mesos ha perdut els seus pares.

D'una manera discreta però constant, tan ferma com insubornable, Bausset –amic i company de Fuster, Ventura, Sanchis Guarnier i Estellés, entre d'altres– passarà a la història com un dels noms emblemàtics del País Valencià. Ho és, sens dubte, per als qui fem *Saó*, i no només per la bona amistat que l'unia a la major part de membres del consell de redacció de la revista, ni perquè el seu fill Josep Miquel, monjo a Montserrat, siga el nostre estimat amic i col·laborador, sinó perquè sempre l'hem contemplat com un ciutadà conscient, compromés i respectable en qui emmirallar-nos. Així ho vàrem assenyalar en el quadern que li dedicàrem, a propòsit dels seus noranta anys, durant l'estiu de l'any 2000, que

comptà amb la paraula i el testimoni de Francesc de Paula Burguera, Jesús Huguet, Víctor Iñúrria, Vicent Climent i Santi Vallés; i on, entre altres coses, afirmàvem que «tant de bo a cada poble, a cada comarca, hi haguera persones que amb la mateixa constància i lleialtat crearen escola valenciana, ajudaren a desxifrar i superar els misteris de la naturalesa inexplicable del nostre poble». I així ho hem assenyalat en els articles que li hem adreçat a propòsit d'alguns dels moments més significatius i emotius de la seua biografia pública, com ara quan, a proposta de la Unió de Periodistes Valencians, la Universitat de València li concedí el premi que porta el nom del seu amic «Vicent Ventura» en reconeixement al seu compromís cívic (2000); quan s'esdevingué la celebració dels seus cent anys (2010); o quan, en 2001, Emili Marín –aleshores director de *Saó*– i jo mateix participàrem en la miscel·lània d'homenatge que, sota el títol *D'un país que ja anem fent* i amb motiu dels seus noranta anys, confeccionaren una trentena de deixebles i amics, entre els quals Alexandre Alapont, Lluís Alpera, M. Rosa Diranzo, Martí Domínguez, Antoni Ferrando, Francesc Ferrer Escrivà, Gabriel Garcia Frascuet, Josep Iborra, Francesc A. Martínez Gallego, Toni Mestre, Josep Millo i Vicent Pitarch; i que, en paraules del director de les Publicacions de l'Abadia de Montserrat i cura-

dor del volum, Josep Massot i Muntaner, volia «ésser una nova mostra d'afecte i de reconeixement envers la seva trajectòria discreta i no gens cridanera, però exemplar i indefallent».

El seu soterrar prou que evidencià que Josep Lluís Bausset ha sigut i continua sent un emblema i un referent per al poble valencià: puntal i bastió pel redreçament de la nostra malmesa identitat col·lectiva. Cosa que no sols acreditaren les múltiples persones –veïns, deixebles, amics i representants del món polític, editorial, periodístic, acadèmic i artístic– que es congregaren el passat dia 4 a la parròquia de Sant Andreu Apòstol de l'Alcúdia per tal de donar-li l'últim adéu, sinó també les desenes d'articles periodístics que, en els dies posteriors al seu òbit, varen ser publicats als mitjans de comunicació, i l'allau de missatges d'estima i de condol que deixaren a Facebook, Twitter i d'altres xarxes socials una bona quantitat de joves que, ben probablement, mai no l'havien vist personalment; però que, malgrat els anys que els separaven, el sentien ben a prop. *In aeternum*. Al cel sia.

PS. L'administració autonòmica, com ja és habitual en aquests casos, tornà a fer el ridícul; encara no se sap si per flagrant falta de respecte o per simple mala educació. ■